

[Krog Hansen.]
 rigtigt. Vi er uhyre erhvervsvenlige, men vi er modstandere af, at man fuldstændig ukontrollabelt kan investere uden garanti for, at disse investeringer er rigtige, og endvidere af, at afskrivningsmulighederne bliver brugt som en sovepude i meget store dele af industrien.

Jeg mener, det er vigtigt her at få slået fast, at der på arbejdsmarkedet er to parter: kapital og arbejdskraft, og at ingen af disse parter i et kapitalistisk samfund kan undvære hinanden. Hvis man er enig med mig i denne betragtning og erkender denne sandhed, som jeg mener det er, må det også være naturligt at spørge sig selv: hvordan kan det egentlig være, at disse parter ikke er enige om de investeringer, som finder sted? I virkeligheden burde der jo foretages en koordinering mellem skattemyndighederne og skattebetalerne, som yder et vist tilskud til investeringerne i form af afskrivningsregler, mellem lønmodtagerne, som har stillet deres arbejdskraft til rådighed, og kapitalen, som er kommet med et vist tilskud.

Men det har man aldrig spekuleret på. Man finder, at det er helt i sin orden, at investeringen foretages ene og alene af kapitalen. Når det drejer sig om andre ting som f. eks. løn, ferie og andre sociale goder, taler man jo altid om, at arbejderorganisationerne skal vise samfundssind; kun når der skal investeres, siger man: det overlader vi trygt til kapitalen; vi ønsker ikke engang at kontrollere, hvad den foretager sig med disse investeringer, og om de er rigtige.

Hele denne udvikling mener vi er farlig. Jeg vil meget kraftig slå fast, at det er denne udvikling, vi ønsker ændret, såfremt socialistisk folkeparti skal støtte en ændring af afskrivningsmulighederne. Nu er det jo ikke sikkert, at man er interesseret i at få vor støtte; der er jo også et tilstrækkeligt stort flertal alligevel her i denne sal til at vedtage disse lovforslag.

Lad mig ganske kort ridse op, hvad vi mener, der må ske af ændringer, uden at disse betragtninger selvfølgelig er endeligt udformede; det vil man have mulighed for at gøre i udvalget.

Vi mener, der må nedsættes brancheudvalg, der i nært samarbejde med organisationerne undersøger de enkelte industri-

grene, og undersøgelserne skulle bygge på følgende ting.

Hvordan ser den mest rationaliserede virksomhed inden for de enkelte grene ud, både her og i udlandet? Hvad vil der kræves af investeringer og forandringer for at nå det fuldkomne i dette industriområde? Er virksomheden villig til at foretage disse foranstaltninger, eventuelt med hjælp fra samfundet? Hvilke lønsystemer bruges der på de enkelte virksomheder, er de produktionsfremmende, eller bruger man gamle, forældede timelønssystemer? Hvor stort er den pågældende virksomheds og industris behov for at have et stort lager sammenlignet med anden virksomhed? Hvordan er klimaet på arbejdspladsen? Virker samarbejdsudvalgene efter hensigten? Bliver tillidsmændene taget med på råd? Hvordan sker informationerne fra ledelse til arbejdere? Holdes der f. eks. jævnlig informationsmøder, således at arbejderne er klar over, hvad og hvorfor der er besluttet dette eller hint? Alene dette sidste punkt er uhyre vigtigt og noget, der bliver forsømt rundt omkring i hele den danske industri. Det er jo sådan, at tillidsmændene i nogle tilfælde får besked om, hvad der er foretaget af indkøb af maskiner og andre dispositioner, men arbejderne nede på gulvet får aldrig at vide, hvorfor man har foretaget disse dispositioner. Tillidsmanden må gå rundt til den enkelte arbejder og fortælle ham det via mund til mund metoden, og det er helt klart, at der går megen tid til spilde på denne måde; den koster mange penge, og den er ikke særlig effektiv, for tillidsmanden får ikke fat i alle arbejderne.

Der kunne selvfølgelig nævnes mange andre ting, ting, som burde undersøges, men alene de ting, jeg har nævnt her, vil formentlig få nogen til at gibbe, det er jo ren socialisme. Man kan også kalde det socialisme, jeg er for så vidt ligeglad med, hvad man kalder det, men jeg mener, det er ting, som er nødvendige, hvis vi ikke skal gå i stå herhjemme inden for industri-sektoren.

Det kan ikke være rigtigt, at man animerer virksomhederne til f. eks. at købe maskiner til 1 mill. kr., medens alle de andre områder, jeg her har nævnt, går fuldstændig i fisk. Så er det beløb, som man måske kunne indtjene på denne maskine, fordelt meget